

Leerrede over Jesaja 54: 11 en 12, uitgesproken op Woensdagavond 24-5-1950 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 79: 6 en 7

Lezen - Jesaja 54

Voorrede:

Christus heeft voor Zijn ellendigen gebeden en nòg is Hij hun Voorbidder aan des Vaders rechterhand. Hij heeft het ook Zijn gemeente geleerd en leert het haar nòg, om de bedelstaf voor de naaste op te heffen, ja in het bijzonder voor de gevangenen. Paulus vermaant zelfs om de gevangenen te gedenken alsof men mede een gevangene was.

Immers, onder gevangenen verstaan wij diegenen, die in de kennis van hun zondestaat en hun beslotenheid onder de wet, niet links of rechts kunnen - in hun onwaarde door de zonden aan alles onderworpen - en daardoor alleen op God zijn aangewezen. Als men waarde, verdienste bij zichzelf heeft, dan kan men eenvoudig zó handelen: "Het komt wel in orde!" Doch als men in onwaarde is, dan is het anders. Wat ligt er dan voor de hand? Toch dit, dat satan in zijn tirannieke macht en woede, onze benauwde ziel aangrijpt, en wel op zulk een wijze, dat er voor allen en een ieder wel uitkomst is, behalve voor onszelf. Nu bemerken wij, dat de kerk - door Christus geleerd en met Zijn genade verrijkt - zich aldus uitspreekt:

Ai, hoor naar hen, die in gevang'nis kwijnen;
Laat hun gekerm voor Uw gezicht verschijnen;...

Wat zou nu beter zijn: om een gevangene te zijn die, al is men kwijnend, uit de ellende - in onwaarde - tot God moet roepen, òf dat men de gelegenheid heeft om zichzelf te kunnen helpen met: "God spreekt zó in Zijn Woord en de apostel komt nog zo te zeggen, en ik ben zó gesteld?" Of zelfs op deze wijze: "Mocht de Heere eens", en dan tegelijk als vrij man rond te lopen en alles op het grootboek bij "de Heere" te schrijven?

Is het dan niet beter om de gevangene te zijn, die tot God moet roepen als uit een kwijnende staat? Daarin hebben wij ten eerste de voorbede van de ganse kerk aan onze kant. Daarom zou ik een ieder willen aanmanen, dat, als er banden zijn, leert die aanmerken als panden, want zij binden ons aan God.

Toen het volk Israëls in Babel was, werd het gedrongen aan God te roepen. Daar was de vijand in de weer die de spot met hen dreef, zeggend: "Zingt ons één van de liederen Sions, want jullie kunnen toch zo mooi zingen?" Dan was hun zeggen: "Hoe zouden wij een lied des HEEREN zingen in een vreemd land? Indien ik u vergeet, o Jeruzalem! zo vergete mijn rechterhand zichzelfe! Mijn tong kleve aan mijn gehemelte, zo ik aan u niet gedenke, zo ik Jeruzalem niet verheffe boven het hoogste mijner blijdschap!" Daardoor kwam voor de dag wat de zonden teweeg gebracht hadden, want zo was het in gevangenschap.

Ook waren er nog, die de koning Nebukadnezar in het land Juda achtergelaten had, waarover hij Gedália, de zoon van Ahíkam, de zoon van Safan tot een hoofd gesteld had. Men zou zeggen, dat diegenen de gelukkigen waren.

Immers, díe konden -- al was koning Nebukadnezar heer over dat land en over de inwoners-- in- en uitgaan, en doen en laten wat zij wilden. Maar ... nu wordt Gedália vermoord en nadat het overblijfsel des volks bevrijd was uit de hand van Ismaël, kwamen al de oversten der heiren tot Jeremia. Want uit vrees voor de koning van Babel, wilden zij naar Egypte vluchten, daarom zeggen zij tegen Jeremia: "Wij zullen de stem des HEEREN, onzes Gods, tot Welke wij u

zenden, gehoorzaam zijn." Daarmede wilden zij zeggen: als gij nu maar zegt, wat de mond des HEEREN spreekt.

Na tien dagen antwoordt God, Jeremia, dat zij in Juda moesten blijven. Nauwelijks heeft Jeremia hun dat gezegd, of zij zeggen: "Gij spreekt leugen; de HEERE, onze God, heeft u niet gezonden om (dat) te zeggen." Neen, zij zouden naar Egypte vluchten, want dáár zouden zij geen honger noch zwaard zien! Wat was nu de inhoud? Dat, al was er de openbaring Gods en van Zijn Woord, zij konden doen en laten wat zij wilden. Hoe kwam dat? Zij waren geen gevangenen, maar "vrije mannen."

Zó is het nõg. Indien men vrij man is, kan men zèlf met het Woord doen. Maar als men een gevangene is, dan doet dat Woord met ons. Dat is het onderscheid. Daarom kan men als volgt spreken: "Een mens hangt geheel van de HEERE af, hoor! Ja, mocht de HEERE nog eens een zucht komen te geven, mocht Hij er toch eens aan te pas komen." Dat komt dus, omdat men vrij man is; dat er geen gebod van God is en men niet aan Hem gebonden is. Maar als men een gevangene is, dan moet men uit een kwijnende staat tot God roepen.

Zien wij nu het voordeel er van? Dan doet God door Zijn Woord met òns en worden wij gedrongen ons oog op Hem te slaan, gelijk wij lezen in Psalm 123:

Ik hef tot U, die in de hemel zit,
mijn ogen op, en bid; ...

Dan is dàt het geval. Anders doen wij het niet, en kunnen dan praten en redeneren: "Wàt is de mens!" Zouden wij er dan niet om gaan bedelen: "Mag ik alstUblieft een gevangene zijn, een ellendige, een ongelukkige? Sla mij in de banden; geef dat ik niet links noch rechts kan, want dan word ik gedrongen om te doen wat Gij gebiedt."

Dan moeten wij dus zoeken. Dáár heeft Jezus aan verbonden: "Die zoekt, die vindt; en die klopt, die zal opengedaan worden, en die bidt, die ontvangt." Niet: misschien! Want het is met het werk van God niet zó, zoals er tegenwoordig (erg zwaar) over gesproken wordt, dat het een lot uit de loterij is. Waar staat dat in Oud- of Nieuw Testament? Jezus spreekt niet van een lot uit de loterij, maar zegt: "Die zoekt, die vindt." Maar zijn wij de gevangenen? Zijn wij dat? Dan is er de uitkomst aan verbonden.

Laat dat voor een ieder tot onderwijzing, maar ook voor ellendigen tot troost zijn. Neemt de banden aan, want daarvan zeggen wij met Ledeboer: "Banden zijn panden." Dan is er zeker, op zijn tijd, aan vast:

Zo zullen wij, de schapen Uwer weiden,

(dus: waar Gij mede doet)

In eeuwigheid Uw lof, Uw eer verbreiden,
en zingen van geslachten tot geslachten,
Uw trouw, Uw roem, Uw onverwinb're krachten.

Wij zeggen: dat is er aan vast!

Tekst:

Het woord waarvoor wij uw aandacht vragen, vindt gij in het 11e en 12e vers uit het 54e hoofdstuk van de profetieën van Jesaja, waar Gods Woord aldus luidt:

11. *Gij verdrukte, door onweder voortgedrevene, ongetrooste! zie, Ik zal uw stenen gans sierlijk leggen, en Ik zal u op saffieren grondvesten.*
12. *En uw glasvensters zal Ik kristallijnen maken, en uw poorten van robijnstenen, en uw ganse landpale van aangename stenen.*

Leerrede.

Wij bemerken op meerdere plaatsen in de Schriftuur, onder meer in de brieven van Paulus alsook in de brief van Petrus, dat "de kerk" soms omschreven wordt als een gebouw, zelfs wel: "Gods gebouw zijt gij." Onder dat beeld is het ook, dat God hier op een zeer troostrijke wijze ellendigen toespreekt, wat Hij doet, wat Hij wil en zàl doen.

Het lijdt hier geen tegenspraak en het is ook niet voor tweeërlei uitleg vatbaar wie hier aan- en toegesproken worden. Dat zijn geen gelukkige, zalige mensjes die nogal goed geloof voor zichzelf hebben, in deze zin: "Met mij komt het wel terecht, ik mag geloven er één van te zijn en dergelijke." Nee, maar hier worden diegenen getroost en toegesproken, die in ellende, in verdrukking zitten, als door onweder voortgedreven en ongetroosten.

Zet men zichzelf in verdrukking, in ellende? Neen, want het vlees wil in geen enge band, het wil de ruimte hebben. Dan moeten hieronder verstaan worden diegenen, waar de werkelijkheid openbaar is geworden van hun staat en geval. Dat is zó verschrikkelijk, want naarmate zich dat gaat ontdekken, gaan wij verstaan dat het aan onze kant een hopeloze zaak is: God kwijt! Van alle heerlijkheid ontbloot, machteloos en krachteloos door de zonde! Het kan dan ook niet uitblijven of diegenen die dat leren kennen, worden gedrongen hun handen tot God op te heffen.

Aan geen enkel mens, bij wie openbaar komt van zondekennis, van verloren staat en toestand, behoeft te worden gezegd: "Je moet maar aan God roepen, Hem bidden", want dat doen zij bij dagen en bij nachten. Dat ligt toch zeker voor de hand! Daar behoeft men niet oud voor te zijn. Of men nu volwassen, oud, of een kind is, dat is precies hetzelfde.

Ik heb iemand leren kennen, die mij indertijd één en ander uit zijn leven vertelde toen hij nog maar tien jaar was.

Hier zijn misschien ook wel kinderen die er een hekel aan hebben om 's Zondags zo'n tijd naar de kerk te moeten en dan in de week ook nog eens. Nu, die man had ouders, die hem wel hadden laten dopen, maar overigens niet naar een kerk omkeken. 's Zondagsmiddags wilden vader en moeder een poosje rust hebben, dan werd tegen de kinderen gezegd: "Je gaat maar buiten spelen, in het bos, en voor vier uur niet terug!" Dàt was de opvoeding.

Maar God was barmhartiger dan die ouders, want toen die kinderen weer eens aan het spelen waren - ze zouden zich verschuilen, wegkruipertje spelen - en één van hen met zijn ogen dicht tegen een boom stond te tellen, kwam tegelijk met kracht in zijn ziel een Schriftuurplaats die hij nog nooit gehoord had. Dat was uit de Openbaring van Johannes, waar sprake is dat er een engel was, die zijn ene voet op de aarde had en de andere op de zee, en die zwoer bij Dien, Die eeuwiglijk leeft, dat er na deze tijd geen tijd meer zijn zal. Dat kind rent van schrik naar huis: "O vader, o moeder, na deze tijd zal er geen tijd meer zijn." Maar vader en moeder gingen te keer: "Lig je net even te rusten, wat is dàt voor doen!" "Ja, maar, vader, het is erg! Wij moeten sterven!" Toen werd hij het mikpunt van spot van zijn vader, moeder, broers en zusters. In die tijd was het de gewoonte, dat, al was je pas tien jaar, je van school en aan het werk ging. Hij werkte toen op het land. Daar was een medearbeider die aan zijn doen en laten bemerkte dat er wat was, want dān zat hij achter een hooischelf en dān weer in een droge greppel op z'n knieën.

Dat zeiden zijn vader en moeder niet, maar dat deed de ellende! Je moet maar in ellende zitten en ongetroost daarheen gaan, als door onweder voortgedreven: geen rust, geen rust! Die arbeider sprak wel eens met hem.

Op een keer zei hij: "Als je van je ouders mag, dan ga je Zondag daar en daar maar eens heen, het is wel een paar uur lopen, maar daar preekt een oude man, die een waar kind van God is en die zal je wel onderwijs geven."

Hij 's Zondags op stap, want thuis vonden ze het al lang best als die fijne kwezel het huis uit was: "opgeruimd staat netjes." Die dominee had tot tekst: "Vrees niet, gij wormpje Jakobs, gij volkje Israëls." Toen die dominee daarover sprak, zei hij onder andere: "Zijn er hier ook nog, die de dagen doorbrengen als verdrukten, als door onweder voortgedreven, als ongetroosten? Die misschien wel op het land in een greppel gekropen zijn en gewaar werden: ik kan niet bij God komen. Soms voor anderen wegkruipen achter een hooischelf om hun geest eens te luchten: dat zij niet bij God kunnen komen? Laat God het maar horen! Pakken jullie alles maar op, al kruip je somtijds als een worm over de grond en al ziet niemand je, er is er toch Eén Die toeschouwer is. Ik wil jullie er eens op attent maken, dat er in Gethsémané's hof ook Eén gekropen heeft Die zei: "Ik ben een worm, en geen man." Als je staat maar ellendig genoeg is, dan kun je als worm aansluiting bij Hem krijgen die een worm was en geen man. Die kan jullie opvoeren van uit het grootste kwaad tot het hoogste goed."

Dan kom je als kind van tien jaar daar voor het eerst in de kerk! Hij heeft daar zó verbaasd gezeten: "O God! Ik had gedacht dat Gij mij niet hoorde, maar nu begrijp ik, dat Gij mij ook nog nakijkt."

Dàt wil God hier ook laten horen. Toe, als er zijn die onder de druk van hun zonden zitten, onder de vloek der wet en strijd van satan, als door onweder voortgedreven, ongetroost, geen rust, die nergens troost in kunnen vinden, niet bij zichzelf noch in hun werken en godsdienst, daar de enige troost bij Hem is Die alléén troosten kan, namelijk bij Jezus Christus, bij die God van genade en van alle vertroosting, die God wil zeggen: "Ik kijk jullie ná. Ik weet van jullie zaken, al is het bij jullie nõg zo droevig en ellendig gesteld!"

Dat tobbers, ellendigen, die moeten zeggen: "Wat zal het einde er nog van zijn?", nochtans door God worden nagekeken, dàt is toch geen geringe zaak? Want voor wie zijn de werken der goddelijke genade? Toch zeker voor ellendigen en ongelukkigen die geen geloof bij zichzelf hebben, en het nergens in kunnen vinden!

De wereld heeft het niet nodig, en degenen die in hun godsdienst leven, hebben er ook geen behoefte aan. Ook die geloof voor zichzelf hebben, kunnen het er wel buiten stellen. Men kan tegenwerpen: "Ja, maar ik sta bij God zo diep in de schuld, het is verschrikkelijk. Straks zal Hij nog op mij aanvallen en mij als vernietigen." Ja, God kàn het doen, dat is waar, máár ... doet Hij dat bij ellendigen? Waar staat dat?

Lezen wij juist niet, dat Hij tot degenen die gewaar worden van de toorn Gods over de zonden, spreekt: "Ik zal niet eeuwiglijk twisten, en Ik zal niet geduriglijk vervolgen zijn; want de geest zou van voor Mijn aangezicht overstelpt worden, en de zielen, die Ik gemaakt heb." Of God wil zeggen: wat moet Ik dan met Mijn grote Naam doen, en met de werken van Mijn genade? Moeten die dan als renteloos kapitaal blijven liggen, òf zijn die er voor om besteed, om geschonken te worden aan een zondaar? Já toch? Dan moeten wij onze zonden en ellende opnemen.

Laten wij maar eens openbaar worden als verdrukten, als door onweder voortgedrevenen, ongetroosten die nergens geen rust kunnen vinden bij dagen en bij nachten. Die daarheen gaan als een schip zonder roer, stuurloos, zodat wij moeten zeggen: "Wáár moet het aankomen." Want als het zó is, dan zijn wij alleen aangewezen op de eeuwige barmhartigheden en genade Gods. Nu wil die Majesteit door ons erkend worden in Zijn barmhartigheden en in Zijn genade. Laat dan de ellende zijn werk doen en laat zich dat tot Hem uitspreken.

Daarbij komt nog dit: wanneer de ellende ons het hart raakt en wij waarlijk geen uitweg bij onszelf zien, blijft God dan voor ons in onze ellende als een land van uiterste duisternis? Of wil

Hij door de prediking Zijns Woords van dat werk bij ons openbaar brengen? Ja toch? Zodat dit het geval is, dat een ellendige met zuchten, tobben, duisternis, geweent, een hele schat van kennis kan opdoen, van: wie God is. En dat er bij Hem, hoewel Hij Zich schrikkelijk toornet over de zonde - zowel over de aangeboren als over de werkelijke - nochtans een goedheid is die roemt tegen het oordeel dat wij verdiend hebben, zodat wij van die reine liefde als in ons opnemen die in heel de wereld niet te vinden is; die is alleen bij Hem.

Soms kunnen er in de ellende en in ons ongeluk troostredenen in onze ziel vloeien. Ook kan het zijn dat het werk Gods zich openbaart, ja, dat Christus Zelf Zich in de graveerselen van Zijn eeuwige zondaarsliefde openbaart.

De enige troost in leven en in sterven is: dat ik Christus toebehoor, maar nu wordt er in deze tijd als volgt gesproken: "Kijk eens, je hebt kleine en grote zielen, en er is kleine en grote genade. Laat ik dan die grote stukken niet hebben, maar ik ben er in alle geval wel ééntje van (wat een ongeluk is dat in deze tijd) waardoor alle behoeften ophouden. Men spreekt van zuigelingen in de genade, maar gelijktijdig heeft men de grootste praats. In de natuur is het toch ook ongehoord, dat zuigelingen hun vader en moeder rechtzetten, maar geestelijk gebeurt het véél. Zij weten het veel beter en alles wordt vlak gesproken met "de Heere."

Maar al is het, dat heel dat werk van genade en herstel voor ons open is, en wij niet "over de dorpel heen kunnen springen", dan komen de zaken zo te staan net als bij een huis dat in aanbouw is. Dan kunnen alle bouwstoffen aanwezig zijn, zoals hout, steen, alles wat nodig is, zelfs tot het minste toe, maar als het gaat regenen dan regent men nat. Bij alles wat er is, staat men nog in de kou, want zolang het niet gebouwd is, heeft men geen onderdak.

Zijn er die hier ook nog, waar een hele schat van kennis ligt, maar die moeten bekennen: "Als het er op aankomt, sta ik onder de blote hemel, want weten is geen eten en zien is geen hebben!" Die met alle kennis en ervaring de zaak niet vlak kunnen redeneren. Dan staat hier dat God Zich aan zulken wil gaan bewijzen: "Zie, Ik zal uw stenen gans sierlijk leggen."

Als God de zaak ter hand gaat nemen -- wat Hij doet, doet Hij goed! Dat heeft Hij de eeuwen door bewezen, en het is vast en zeker -- om de stenen gans sierlijk te leggen, dan sluit dat in, dat wij er buiten gezet worden. Laat bij ons alles maar aan de handen afbreken, laten wij dan maar zó uitgezet worden dat wij geen scherf overig behouden om vuur uit de haard te nemen, of om water uit de gracht te scheppen. Laat het maar zó worden, dat wij heel dat werk Gods, dat werk der genade zien liggen, zodat wij zouden zeggen: "Ik heb het als voor het nemen."

Maar, wij hebben geen handen die door het geloof gereinigd zijn om het aan te nemen, zodat wij met alles in ons ongeluk blijven zitten. Laten wij daarom maar dermate uitgezet worden dat wij gaan zeggen: "Als die eeuwige Jehova niet alles doet, dan komt er niets van terecht. Als ik die Koning niet krijg en als niet alle beloftenissen aan mijn ziel geschonken, in Hem worden opgelost -- in Hem, ja en amen worden, Gode tot heerlijkheid -- dan ben ik nu al ongelukkig en dan nog eens voor eeuwig."

Dat zijn zaken die op hun plaats zijn. Want God zegt: dat doe Ik. Het is dus niet zo, dat God wat doet en wij óók wat! Want dan zijn er twee die wat doen, maar hier staat dat Gød werkt. Daarom breekt Hij de zondaar tot de grond toe af, zodat, al heeft men een jarenlange ervaring, het dan toeschijnt of er een sluier over alles ligt en men nergens meer in kan komen. Want, als ons dan gevraagd wordt: "Hoe was dat? Daaruit heb ik je toch ook wel eens horen spreken?" "Jáá, ... hóé was dat ook weer?" Dan kunnen wij het ons nauwelijks herinneren, zó ver, zó ver kan het dan zijn. Laat het maar zijn, dat wij alle kracht en grond er zó uit verliezen, dat geheel toepasselijk is: "Ledig gemaakt zijnde, zal zij op de aarde zitten." Dus geen werken, maar ledig gemaakt zijnde op de aarde zitten! Ja, op die tijd gebeurt er wel wat, want er staat dat: "Te dien dage (wanneer zij dan ledig gemaakt zijnde, op de aarde zal zitten) zullen zeven vrouwen een man (namelijk Christus) aangrijpen (dan komt Hij op waarde), zeggende: Ons brood zullen wij eten, en met onze klederen zullen wij bekleed zijn, laat ons alleenlijk naar Uw Naam genoemd

worden, neem onze smaadheid weg. Te dien dage zal des HEEREN SPRUIT zijn tot sieraad en heerlijkheid, en de Vrucht der aarde tot voortreffelijkheid en tot versiering."

Hoe kan Jezus Christus dan gaan uitblinken! Ja, Hij alleen is het leven, want Hij is de Levensvorst. Wij de dood, Hij het Leven; bij ons dwaasheid, Hij de Wijsheid. Precies alles in tegenstelling van hoe het bij ons is. Bij ons de armoede, bij Hem rijkdom; bij ons ongeluk, bij Hem geluk; bij ons de vloek, bij Hem de zegen. Hadden wij nu Hem maar, dan was alle ellende vernietigd, verzwolgen in die oceaan van rijkdom der eeuwige genade die in die Persoon des Middelaars is. Zó is Hij. "Ik zal doen", "Ik zal uw stenen gans sierlijk leggen."

Wat moet er eerst gebeuren, willen de stenen van een gebouw sierlijk gelegd kunnen worden? Allereerst is er een fundament nodig. Daarvan wordt hier gezegd: "En Ik zal u op saffieren grondvesten." Want, al hebben wij nu nòg zoveel ervaring en bemoeienissen, als wij eerlijk zijn dan moeten wij bekennen: geen grond onder onze voeten te hebben. Want, wat is de enige grond, het enige fundament van heil, zaligheid en eeuwig leven? Dat is toch Jezus Christus? Hier wordt Zijn lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid genoemd een werk van saffierstenen te zijn. Immers, God handelt toch op grond van die lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid?

Wanneer Mozes en Aäron bij de Sinä tot God opklimmen, met Nadab en Abihu en zeventig van de oudsten van Israëel, dan lezen wij, dit: "Zij zagen de God van Israëel, en onder Zijn voeten als een werk van saffierstenen, en als de gestaltenis des hemels in Zijn klaarheid." Dat werk als van saffierstenen is de zoenarbeid van Christus; dáárop kan God met een ellendig zondaar handelen, daarbuiten niet. Nu zegt Hij: dáár wil Ik u op grondvesten.

Hij wil ons daar goed op funderen, doen rusten. Niet op een valse grond, maar op de ware, hechte, goede grond. Daartoe wint Hij ons uit van onszelf, en wil Hij ons in- en overwinnen voor Hem, zodat wij zó aan de zijde van God komen te staan, dat Hij heilig is in Zijn richten en rechtvaardig in Zijn oordelen, zodat wij Hem plaats geven, opdat die Majesteit handele in gerechtigheid, Zijn zwaard gebruike en ons in Adam afsnijde.

Waar wij in Adam afgesneden worden, daar geraken wij aan het einde van de wet. Dan is het aan onze kant voor eeuwig kwijt en afgedaan, want daar verliezen wij alle grond, maar zullen ook leren kennen, dat, waar wij in Adam sterven, Jezus' leven ons gegeven wordt. Daar vallen wij in Adam om neer te zinken op dat fundament van Christus' lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid. Dat noemt Hij: "Ik zal u op saffieren grondvesten."

Is het geen verheven werk? Daar wordt dus heel Christus' middelaarsarbeid de grond waarop wij terecht komen. Dat is een grond, een fundament dat nooit wijkt of wankelt, en dáárop kunnen alle stenen sierlijk gelegd worden. Want waar Christus onze grond wordt, daar wordt alles waargemaakt. Wonderlijke zaak! Daar wordt vanaf het begin van onze overtuiging van zonde, ja geheel ons leven door, waargemaakt wat Hij aan ons besteed heeft. Al die stenen worden sierlijk gelegd. Het wordt één kostelijk geheel, één schoon gebouw, één werk Gods! Welk een genaderijke en aanbiddelijke God, dat Hij in Zijn Zoon alzo handelt tot zaligheid en leven. Toe, laten wij met elkander maar eens zingen uit Psalm 89 en daarvan het 8e vers:

Gij toch, Gij zijt hun roem, de kracht van hunne kracht;
Uw vrije gunst alleen wordt d'ere toegebracht; ...

Zo fundeert Hij hen daar op een grond die de dag der eeuwigheid kan verduren. Geen grond voor een poosje, maar zulk een fundament waar een dichter van zingt:

Nu ken ik die waarheid, zo diep als gewis,
Dat Christus alleen mijn gerechtigheid is:
Nu tart ik de dood, nu verwin ik het graf,
Nu neemt mij geen satan de zegekroon af!

Nu reis ik getroost onder 't heiligend kruis,
naar 't erfgoed daarboven, in 't Vaderlijk huis.
Mijn Jezus geleidt mij door de aardse woestijn,
"Gestorven voor mij!" zal mijn zwanenlied zijn.

Dat is dan hun einde, hun troost wanneer zij dit leven verlaten. Hij is voor mij gestorven, en Zijn arbeid - die saffieren - is het fundament waar mijn ziel op rust.

God wil een volkomen werk aan hen besteden. Niet alleen dat zij een fundament zouden hebben tot zaligheid en dat zij zouden leren kennen dat alles waar is wat in hen gewerkt is; niet alleen de reiniging door het bloed van Christus, de vernieuwing te schenken door Zijn Geest, de toepassing van die gerechtigheid en hen terug te brengen bij de Oorsprong waar zij uitgevallen zijn. Neen, hoort eens hoe het hier staat: "En uw glasvensters zal Ik kristallijnen maken."

Wij weten dat vensters daartoe zijn, dat het licht naar binnen kan stralen en wij van de binnenzijde naar buiten kunnen zien, dus dat er wederkerig zicht is. Onder dat beeld spreekt God hier, dat Hij hen zodanig zal begenadigen, dat zij verlicht worden tot de kennis van de verborgenheden van het Koninkrijk Gods en der genade. Want het is groot als Christus onze grond is en wij de toepassing hebben van Zijn weldaden, dat wij dus weten: gereinigd te zijn door Zijn bloed, gedekt te zijn door Zijn gerechtigheid, wedergebracht te zijn bij de Oorsprong waar wij uit gevallen zijn en dat Hij ons ook nog door die Geest verzegeld, maar ... (om bij het beeld van een huis, van een gebouw te blijven) Hij spreekt dat Hij hen zó begenadigen zal, dat Hij hen zal verrijken met het nodige licht dat zij behoeven om getroost hun pad te kunnen gaan.

Waarin bestaat dat dan? Straks is het Pinksterfeest en ik acht dat in deze woorden mede begrepen ligt wat op het Pinksterfeest wordt herdacht. Immers, toen Jezus sprak van Zijn heengaan, zei Hij: "Indien Ik niet wegga, zo zal de Trooster tot u niet komen." Daarna sprak Hij: "Wanneer Die zal gekomen zijn, namelijk de Geest der waarheid, Hij zal u in al de waarheid leiden."

Die Geest is dus nodig voor de waarachtige verlichting in de kennis van de verborgenheden van het Koninkrijk, Die doet ons kennen wat ons geschonken is. Maar Die doet ons ook verder God en Christus kennen (Hij leidt in alle waarheid, en Hij troost), zodat wij door die Geest hebben, en ook ontvangen, wat wij hier verder nodig hebben. Want als er niet meer was dan alleen: ik ben bekeerd, zouden wij dan getroost ons pad kunnen gaan? Neen toch?

Want als daaruit de kracht is, dan zouden wij in nacht en duisternis zitten. Nu is het wel nacht en duisternis bij onszelf (want wij komen hier onze val in Adam niet te boven), maar in het werk Gods, in het werk der genade, ligt vervat, dat zoals door glasvensters het licht naar binnen straalt en wij er door naar buiten kunnen zien, dus niet tegen een gesloten boel aankijken, zó brengt die Geest Gods ons aan en in ons. En doordat er glasvensters zijn (wij bedoelen: in dat werk Gods, in dat werk der genade) kijken wij naar buiten in dat werk Gods en in dat Koninkrijk, om in vrucht de zaligheid te mogen genieten.

Ook staat er nog bij: "En uw poorten van robijnstenen." Door poorten of deuren gaat men in en uit. Hier staat niet: "Uw poort van robijnstenen", maar het staat er in het meervoud: "Uw poorten van robijnstenen." De zaak is, dat elke belofte des Evangelies ons wijst op Christus Jezus en Zijn heilverdiensten. Daarom worden die beloften, poorten genoemd van robijnstenen, ziende op Zijn bloedige arbeid en op Zijn heilverdiensten waardoor het ganse werk Gods van kracht is.

Toen Hij Zijn bloed gestort had en aan het vloekhout des kruises alles aangebracht had wat aangebracht moest worden, riep Hij: "Het is volbracht. Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest", en het hoofd buigende, gaf Hij de geest. Daarvan zegt het formulier van het Heilig Avondmaal, dat Hij daarmee het Nieuwe Testament, het verbond der genade, heeft bekrachtigd met Zijn dierbaar hartebloed. Daardoor zijn alle beloftenissen des Evangelies als poorten, waar-

door wij, uit de genade Gods, als in- en uitgaan in de gemeenschap en het verkeer met God, onze Schepper.

Want, laat nu eens één belofte des Evangelies geheiligd, in vrucht openbaar worden, wat geschiedt daardoor? Dan opent zich een schat van verborgenheden in verkeer en gemeenschap met God, onze Schepper: zó is het nu. Uw poorten van robijnstenen. Wij zijn als in- en uitgaande, en dat uit de genade Gods, in Zijn gunst en gemeenschap: wij hebben een kinderdeel, behoren tot dat huisgezin, hebben vrije toegang uit Zijn genade.

Nu volgt: "En uw ganse landpale van aangename stenen." Onder Oud-Israël werd aan iedere stam zijn eigen erfdeel toegewezen, ook aan elk geslacht, aan elke familie. Ieder persoonlijk kreeg dus zijn eigen erfdeel. Nu is het zo, dat onze ganse landpale (de erfenis die Hij ons geschonken heeft) vol zal zijn met aangename stenen.

Want als wij erbij komen hoe het is, dan zeggen wij niet: "Ik wou maar dat ik net als die en die bekeerd was." Neen, want zoals God ons bekeerd heeft en zoals Hij ons geleid en gediend heeft, dat was nèt op zijn plaats. Dat was Zijn alwijsheid, Zijn liefde tot ons.

Zijn er geen twee bladeren aan een boom gelijk, zo ook in dat werk Gods, daar zijn geen twee aan elkaar gelijk. Een ieder heeft hier zijn eigen erfdeel, zijn eigen deel. En als wij op onze plaats zijn, dan is het vol met aangename stenen, vol Eben Haëzers: "Tot hiertoe heeft de HEERE ons geholpen." Als vol met gedenkstenen, gedenktekenen van Zijn milde, goede, zegenende en bedauwende hand, waardoor wij moeten bekennen, dat wij als in een land van Gosen wonen, in een land van overvloed.

Máár ... een kind Gods hééft hier wat strijd en lijden! Inderdaad, doch waar brengt ons de strijd en het lijden heen? Tot Hem, Die het leven is, zodat wij ook daarin zien, dat alle dingen moeten medewerken ten goede. Dan komen wij door strijd en lijden er achter, wat wij aan God hebben, dat wij in Hem zó rijk zijn, dat wij onze rijkdom niet kènnen. Hier is het dan al, dat het hemelgoud als rondom ons ligt verspreid, en nu is de beste wijn nog tot het laatst toe bewaard. Wil je nu nog meer?

Wij zijn als reizend naar de hemel, uit dit aardse gewemel, en dat hindert ons zelfs niet; weg wereld, weg schatten, gij kunt toch niet bevatten, hoe rijk wij wel zijn.

Wat zal ik daar dan nog bijvoegen? Dat God de Heilige Geest dat doe, en het achtervolge tot opwekking, opdat een ieder dat heerlijke, eeuwige, gezegende werk der goddelijke genade zoeke. Hangen wij de wereld aan, de zonde, satan, wat tot dit benedenrond behoort, och wat heeft men dan een arm deel! Want men speelt met een schoonschijnende appel, maar van binnen is die niets anders dan éne wormsteek. En als men met de wereld deelt, dan wordt men ook met de wereld uitbetaald. Dat is het einde, en ten laatste: het eeuwige verderf. Verhoede de God aller genade dat! Maar dat wij genade mogen vinden voor Zijn aangezicht, om Hem te leren kennen en vervolgen te kennen; dat alles Hem, Gode, tot dankzegging en heerlijkheid. Amen.

Slotzang:

Psalm 56: 5

Ik roem in God, ik prijs 't onfeilbaar woord; ...

Zegen.

Ga voortz heen in vrede en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van Onze Heere Jezus Christus, de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes, zij en blijve met u allen. Amen.